

ĐÀ LẠT TRONG MƠ

Mùa xuân chưa thực sự đến trên đất Mỹ nhưng đối với một cộng đồng nhỏ bé ở San Jose, những người có gốc gác từ Đà Lạt, thì mùa xuân đã đến trong mơ từ hơn một tháng nay. Những con người từ hai trường Bùi Thị Xuân và Trần Hưng Đạo đã rạo rục lo tổ chức buổi họp mặt Mừng Xuân mới. Và ngày đó hôm nay đã tới.

Tôi đến nơi đã thấy đông người ở đó rồi. Tất cả đều lộng lẫy huy hoàng. Những người bạn cùng lớp của tôi xưa kia, nhưng người bạn khác lớp, các anh ở Trần Hưng Đạo cùng không khí rộn rịp đủ sắc màu gây cho tôi một cảm xúc rất lạ. Tôi như người đang sống trong mơ. Cho đến khi tôi gặp hai cô giáo của tôi, Cô Quảng và cô Bạch Yến, thì tôi đã mở được cánh cửa của quá khứ. Tiếng hát của Ngà Ngọc, của Mộng Hoa, những bài hát quen thuộc ngày nào, ca ngợi mùa xuân, ca ngợi quê hương ... như một dòng sông bình bồng đưa chúng tôi trở về tuổi học trò, chúng tôi đang ngồi trong lớp hay đang chơi trò ú tim ở sân trường, những giờ nghỉ học, chúng tôi lang thang trên Đồi Cù hay đạp xe vòng vèo lên thác Cam Ly... Mỗi mùa xuân về, chúng tôi ngáp ghé nhìn cây hoa anh đào đầu lớp xem năm nay hoa nở nhiều hay ít. Những cánh hoa anh đào vô tư đã nuôi niềm hy vọng của chúng tôi vào kỳ thi cuối năm. Những chuyện vô lý, những chuyện buồn cười đều có thể xảy ra trong giấc mơ. Quả thật chúng tôi đã mơ một giấc mơ dài. Rồi tôi hơi tỉnh một chút để xem màn múa của mười nàng tiên tha thướt yêu kiều. Đâu phải những bà nội bà ngoại? Tôi thấy họ vẫn đang chạy tung tăng trên sân trường Bùi Thị Xuân cơ mà. Họ đang cầm trên tay cuốn vở để học bài, họ đang lo sợ lát nữa đây không biết có bị cô Yến cô Quảng hay cô Liễu gọi lên trả bài? Vậy mà thoát một cái, tôi thấy tóc họ đã bạc rồi. Không đâu, tôi thấy họ vẫn còn xuân phơi phới.

Rồi tôi gặp các em học trò của tôi. Thanh Tâm, Kim Chi, Ngọc Lai, Ánh Tuyết. Ba thế hệ thầy trò gặp nhau trong cùng một giấc mơ, kỳ lạ chưa? Tôi thích nhất là hai khuôn hình này các bạn ạ. Nó cho thấy dòng đời trôi chảy liên tục, và trong đó, ở mỗi thời điểm, có những khuôn mặt đặc biệt nổi lên như những ngôi sao lấp lánh. Tiếng hát của Kim Chi “Ai Lên Xứ Hoa Đào” càng làm cho giấc mơ của tôi ngáp chìm không khí ngày Tết ở Đà Lạt, những ngày trời đặc biệt lạnh, như cái lạnh ở San Jose này, và mọi người

đua nhau mặc những chiếc áo đẹp nhất của mình, như ngày hội hôm nay, như giờ phút này đây. A! còn trò chơi hái lộc đầu xuân và xổ số nữa. Ai sẽ được và ai sẽ mất? Ai sẽ là người may mắn và ai không may mắn? Người may mắn, là người được hưởng lộc từ kiếp trước ? Hay người đang nhận được ân sủng của Thượng Đế? Hay đó chỉ là một sự tình cờ giữa bàn tay và con số vô tri? Nhưng thôi, đây chỉ là một trò chơi nhằm đem lại những tràng cười vô tư để bạn bè gần nhau hơn, đem lại nhiều kỷ niệm đáng nhớ cho nhiều giấc mơ hơn... Họ tiếp tục hát, rồi ngâm thơ rồi đồng ca, cho đến lúc Thắng Lợi, người lát nữa đây sẽ được bầu làm hội trưởng mới thay hội trưởng cũ là Bích Liên, đập mạnh tôi và nhắc:- “Sắp đến màn của chị Thu Cúc rồi”. Tôi bàng hoàng. Tôi biết nói gì đây? Tôi thấy tôi đang ở trong một vùng ánh sáng. Tất cả đều sáng và trong. Mọi người đều rất đẹp. Cuộc sống thật tươi vui và thanh bình. Tất cả mọi người chúng ta đều đang nỗ lực hướng về một điều gì đó cao hơn chúng ta, chúng ta cùng đi trên một con đường rộng thênh thang, chúng ta đang đi tìm dấu vết của Adam và Eve trên vườn Địa Đàng. Bỗng nhiên tôi buột miệng nói:

- Langston Hughes, một nhà thơ người Mỹ gốc Phi Châu, có viết một bài thơ rất ngắn ca ngợi dân tộc Phi Châu của ông. Tôi rất xúc động khi đọc bài thơ này. Và tôi cũng nhiều lần tự dằn vò tôi, tại sao dân tộc tôi, những con người Việt Nam rất đẹp, mà tôi chưa thể viết lên một câu thơ nào để ca ngợi? Vì vậy tôi đã dịch bài thơ đó và hôm nay xin đọc lên đây trước hết xin tặng hai cô giáo của tôi, cô Bạch Yến, cô Quảng, những con người đẹp nhất, tôi cũng xin tặng các bạn cùng lớp của tôi, chị Bích Liên, chị Lanh, tôi xin tặng tất cả các bạn có mặt trong hội trường này và cả những người không có mặt trong hội trường này, những con người Việt Nam cao quý và đẹp đẽ của tôi.

Và tôi đọc bài thơ đó:

Dân Tộc Tôi

Trời đêm thật đẹp làm sao,

Đẹp như gương mặt của người dân tôi.

Sao trời sáng rực trên cao,

Đẹp như đôi mắt dân tôi sáng ngời.

Mặt trời rực cháy trên đồng,

Ấm nồng như thể tâm hồn dân tôi.

Xin các bạn hãy nghĩ xem, có phải các bạn là những người đẹp nhất không?

Cả cuộc sống của chúng ta luôn luôn tỏa ánh sáng ra ngoài.

Mọi người cứ muôn mơ. Mọi người chưa chịu tỉnh. Nhưng phải tỉnh thôi các bạn ạ. Cuộc sống thật ngoài kia đang chờ chúng ta. Chúng ta tiếp tục

làm con người đẹp nhất dù chúng ta đang ở bất cứ nơi đâu trên quả địa cầu này.

GS Bạch Yến & Thu Cúc

GS Cao Thu Cúc & Các học trò

Cao Thu Cúc
San Jose